

САКИ ЕЙДРИЪН

Превод от английски: Светла Христова, —

chitanka.info

Кръщелното му свидетелство песимистично го назоваваше Джон Хенри, но той бе оставил това име зад гърба си редом с другите детски болести, така че приятелите му го знаеха като Ейдриън. Майка му живееше в Бетнал Грийн — обстоятелство, за което той не носеше вина; човек може да не се придържа стриктно към историята на семейството си, но невинаги е в състояние да избегне географията. В края на краищата, да си жител на Бетнал Грийн, си има и положителна страна — този навик рядко се предава на следващото поколение. Ейдриън обитаваше малка стая, която попадеше под благотворно покровителство.

Как успяваше да преживява, бе донякъде загадка даже за самия него. Твърде драматичните разкази, с които описваше борбата си за съществуване пред състрадателни познати, вероятно съдържаха голяма доза истина. Знаеше се обаче, че понякога му се удава да се измъкне от тази борба и да вечеря в „Риц“ или „Карлтън“, при това с прилично облекло и с прилично изтънчен апетит. В подобни случаи обикновено бе гост на трапезата на Лукас Кройдън, дружелюбен бонвиван с доход от три хиляди лири на година, чиято слабост бе да запознава крайно неподходящи хора с високи постижения на кулинарното изкуство. Подобно на повечето люде, у които годишен доход от три хиляди лири се съчетава с капризно храносмилане, Лукас бе социалист; той твърдеше, че не можеш да възвисиш масите, докато не внесеш в живота им гозби от яйца на дъждосвирци и не ги научиш да правят разлика между *soupe Jacques* и *Macédoine de fruits* (Миди и плодова салата (фр.)). Приятелите му изтъкваха, че е съмнителна добрина да посветиш някое момче от простолудието в богатата на изтънчената кухня, на което Лукас неизменно отвърщаше, че всички добрини са съмнителни. Може би не грешеше.

Веднъж след такава образователна вечер, посветена на Ейдриън, Лукас срещна леля си, мисис Мебърли, в една изискана чайна — място, където светликът на семейния живот гори неугасимо и човек се натъква на роднини, които иначе биха могли да се заличат от паметта му.

— Кое беше онова хубаво момче, което вечеря с теб снощи? — попита тя. — Изглеждаше прекалено мило за твоята компания.

Сюзън Мебърли бе очарователна жена, но в добавка беше и леля.

— От какво семейство е? — продължи тя, след като ѝ бе съобщено името на протежето (в подобрената му версия).

— Майка му живее в Бет...

Лукас се усети навреме и млъкна, преди да е престъпил границата на светската дискретност.

— Бет ли? Къде се намира това? Звучи, сякаш е в Мала Азия. Да не би майка му да има нещо общо с някое консулство?

— О, не. Работата ѝ е свързана с бедните.

Това донякъде се доближаваше до истината. Майката на Ейдриън работеше в една перачница.

— Ясно, значи се занимава с мисионерска дейност — рече мисис Мебърли. — А междувременно момчето е оставено на произвола. Явно е, че аз трябва да се погрижа да не му се случи някаква беда. Накарай го да ми се обади.

— Но, скъпа леля Сюзън — възрази Лукас, — аз наистина почти не го познавам. Може изобщо да не се окаже чак толкова мил, ако човек го опознае по-отблизо.

— Косата му е прекрасна, а формата на устата му издава нерешителност. Смятам да го взема с мен в Хамбург или Кайро.

— Това е най-налудничавото нещо, което някога съм чувал — рече Лукас ядно.

— Е, в нашето семейство винаги е имало луди. Ти може и да не си обърнал внимание на този факт, но приятелите ти със сигурност са го забелязали.

— В Хамбург всички те гледат едва ли не под лупа. Като начало не е ли по-разумно да го отведеш за проба в Етрета?

— При ония тълпи от американци, които се мъчат да говорят на френски? О, не, благодаря. Обичам американците, но не и когато се опитват да се отдават на франкофония. Цяло щастие е, че поне никога не се опитват да говорят на английски. Предай на младия си приятел да ме посети утре в пет.

Сюзън Мебърли бе не само леля, но и жена. Лукас, който ясно съзнаваше това, вдигна ръце и я остави да постъпи, както си ще.

И тъй, Ейдриън замина за чужбина, приютен под крилото на мисис Мебърли. Все пак тя отстъпи пред здравия разум, макар и неохотно, като се съгласи да стои настрана от Хамбург и други прекалено модерни курорти. Свитата на Мебърли се установи в най-

добрия хотел на Доледорф, алпийско градче отвъд Енгадин. Това бе обичайният курорт с обичайния тип посетители, които човек може да намери почти из цяла Швейцария през летния сезон, но за Ейдриън всичко беше необичайно. Планинският въздух, редовното и обилно хранене и особено социалната атмосфера му подействаха така, както щедрата топлина на някоя оранжерия би повлияла на случайно попаднал в нея плевел. Той бе израснал в свят, където чупенето на предмети минаваше за престъпление и се изкупваше като такова; за него бе нещо ново и твърде ободрително да открие, че ако трошиш разни неща по подходящ начин и в подходящ момент, останалите хора дори те смятат за забавен. Сюзън Мебърли възнамеряваше да поразведе Ейдриън насам-натам, за да добие поне бегли впечатления от света. Междувременно конкретният отрязък от света, наречен Доледорф, започна да добива солидни впечатления от Ейдриън.

Лукас получаваше откъслечни сведения за алпийския престой, само че не от леля си или от Ейдриън, а от прилежното перо на Кловис, който също се рееше като сателит в съзвездието на Мебърли.

„Забавата, която Сюзън организира снощи, завърши катастрофално, както и очаквах. Детето на семейство Гробмайер, един особено противен петгодишен дребосък, в началото на вечерта се появи в образа на Мехурко, а през почивката го сложиха да си легне. Ейдриън се възползва от удобния случай и го отвлече, докато бавачката му бе на долния етаж, а после го представи във втората част на забавата маскирано надве-натри като дресирано прасенце. Хлапето наистина *приличаше* твърде много на прасе, пък и грухтеше и се лигавеше досуц като създанието, което трябваше да изобразява. Никой не разбра какво всъщност бе това, но всички — и най-вече Гробмайерови — заявиха, че номерът е извънредно сполучлив. В трето действие Ейдриън го ощипа прекалено силно и то изрева: «Мамооо!» Аз по принцип се славя като даровит майстор на описания, но не ме карай да ти предавам думите и делата, към които прибягнаха Гробмайерови в този момент. То беше, все едно да пригодиш някой от по-гневните псалми към музиката на Щраус. Наложих се да се преместим в друг хотел, малко по-нагоре по склона.“

Следващото писмо на Кловис пристигна след пет дни; беше писано в хотел „Щайнбок“.

„Тази сутрин напуснахме хотел «Виктория». Беше доста удобен и тих — или поне излъчваше някакво спокойствие, когато пристигнахме. Преди да прекараме и едно денонощие в него, спокойствието почти бе изчезнало «като боязлива платика», както се изрази Ейдриън. Все пак чак до снощи нямаше кой знае какви безчинства, но Ейдриън, страдайки от пристъп на безсъние, решил да се позабавлява, като отвинтил и разместил номерата от всички врати на нашия етаж. Той сложил табелката на банята върху вратата на съседната спалня, заета, както се разбра впоследствие, от фрау съветникшата Шилинг, тъй че тази сутрин от седем часа нататък при старата дама се заниза неспирен поток от неволни посетители, а тя очевидно е била твърде слисана и скандализирана, за да се сети да стане и да заключи вратата. Злополучните желаещи да се изкъпят смутено побягваха към стаите си, но, разбира се, смяната на номерата отново ги подведе, тъй че коридорът постепенно се напълни с паникьосани, оскъдно облечени хора, търчащи безразборно насам-натам като зайци, сред които се е вмъкнал пор. Трябваше да мине близо час, докато всички гости бъдат разпределени по стаите им, а състоянието на фрау съветникшата още предизвикваше известна тревога, когато напуснахме хотела. Сюзън взе да добива леко угнетен вид. Момчето няма никакви пари, тъй че тя не може да го остави на произвола на съдбата, а не може и да го прати при родителите му, понеже не знае къде се намират. Ейдриън твърди, че майка му пътува много и бил изгубил адреса ѝ. Истината едва ли ще се разбере, но вероятно са имали разправии вкъщи. В наши дни толкова много момчета смятат, че да си скаран със семейството си, е почтена професия.“

Следващото съобщение, което Лукас получи от пътниците, бе под формата на телеграма, написана от самата мисис Мебърли. Беше изпратена с „платен отговор“ и се състоеше от едно-единствено изречение: „За Бога, къде се намира Бет?“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.